

คำวินิจฉัยของ นายอุระ หวังอ้อมกลาง ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๒/๒๕๕๑

วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๑

เรื่อง ศาลแพ่งส่งความเห็นเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๕ ขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ร้องกับพวกเป็นโจทก์ฟ้อง นายเริงชัย มะระกานนท์ เป็นจำเลยที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๑ ถึงที่ ๔ เป็นจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ต่อศาลแพ่ง ข้อหาว่า ละเมิดตามคดีแพ่ง หมายเลขดำที่ ๓๐๑๐๗/๒๕๕๐ ศาลแพ่งวินิจฉัยสั่งในชั้นรับฟ้องว่า ผู้ถูกร้องที่ ๑ ถึงที่ ๔ ร่วมกันกระทำการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายซึ่งผู้ร้องกับพวกสามารถฟ้องหน่วยงานของรัฐได้โดยตรงไม่อาจฟ้องเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๕ วรรคแรก ผู้ร้องเห็นว่า การที่ศาลแพ่งนำพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาใช้บังคับแก่คดีนี้ เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และ มาตรา ๒๘ ผู้ร้องจึงได้ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งขอให้ส่งความเห็นมาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔

ผู้ถูกร้องทั้งสี่ ได้ยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือ ศาลรัฐธรรมนูญได้ออกนั่งพิจารณา ผู้ถูกร้องที่ ๑ ถึงที่ ๓ ได้แถลงการณ์ประกอบคำชี้แจง ผู้ถูกร้องทั้งสี่อ้างเหตุผลทำนองเดียวกันว่า ผู้ถูกร้องทั้งสี่ได้ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามคำฟ้องของผู้ร้องก็อ้างว่าผู้ถูกร้องกับพวกได้ทำความเสียหายเพราะการปฏิบัติหน้าที่ ไม่ได้ฟ้องให้รับผิดชอบเป็นการส่วนตัว ผู้ถูกร้องทั้งสี่จึงไม่ต้องรับผิดชอบเป็นการส่วนตัว ซึ่งเป็นตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีความเห็นอีกว่า พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้ว ปัญหาต้องวินิจฉัยมีว่า ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๕ ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือไม่

พิเคราะห์แล้ว ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่ง

กฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย” เห็นว่าตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญจะต้องเป็นกรณีที่มีปัญหาในเรื่องที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดี และบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้น ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ศาลหรือคู่ความซึ่งโต้แย้งแล้วแต่กรณี ศาลก็จะส่งข้อโต้แย้งมาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ซึ่งหมายความว่า คดีนั้นอยู่ในระหว่างพิจารณาของศาล ศาลยังมีได้มีคำวินิจฉัยชี้ขาดไปในทางหนึ่งทางใด แต่ข้อเท็จจริงตามคำร้องของผู้ร้องได้ความว่าศาลแพ่งได้พิจารณาและมีคำสั่งชี้ขาดไปแล้วว่า ผู้ร้องไม่มีอำนาจฟ้องผู้ถูกร้องเกี่ยวกับผู้ถูกร้องทั้งสี่ โดยผู้ร้องมิได้ใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งของศาลแพ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๗ วรรคสอง คดีได้เสร็จเด็ดขาดไปแล้ว มิได้อยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลแพ่ง ศาลแพ่งจึงไม่อาจส่งข้อโต้แย้งของผู้ร้องมาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า ศาลแพ่งจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดี และบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้น ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ กรณีไม่ต้องด้วย มาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อให้พิจารณาวินิจฉัยปัญหาข้อโต้แย้งของผู้ร้องได้

อาศัยเหตุดังกล่าวมา ศาลรัฐธรรมนูญจึงให้ยกคำร้องของผู้ร้อง

นายอุระ หวังอ้อมกลาง
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ